Пролетарыі ўсіх краін, еднайцеся!

ЗА ЛЕНІНСКІЯ КАДРЫ

ОРГАН партбюро, камітэта ЛКСМБ, прафкома, МК і рэктарыята Беларускага дзяржаўнага універсітэта

№ 3 (97) | 21 студзеня 1940г. | № 3 (97)

16 ГАДАВІНА З ДНЯ СМЕРЦІ В. І. ЛЕНІНА

„Ленін быў правадыром не толькі рускага пролетарыята, не толькі еўрапейскіх рабочых, не толькі каланіяльнага Ўсхода, але і ўсяго працоўнага свету зямнога шара“ (СТАЛІН)

Таржаства ленінізма

Шаснадцаць год таму назад, 21 студзеня 1924 года, перастала біцца огненнае сэрца найвялікшага рэволюцыянера і рэфарматара чалавечага грамадства, геніяльнага мысліцеля і стратэга пролетарскай рэволюцыі, любімага правадыра сусветнага пролетарыята — Владзіміра Ільіча Леніна.

Цэнтральны Камітэт партыі ў сваім зварoце « К партыі. К усім працоўным» паведамляў:

«Памёр чалoвек, пад баявым вадзіцельствам якога наша партыя, акутаная парахавым дымам, ўласнай рукой вадрузіла чырвоны сцяг Кастрычніка па ўсёй краіне, змяла супраціўленне ворагаў, зацвердзіла моцна панаванне працоўных у былой царскай Расіі. Памёр аснавальнік Комуністычнага Інтэрнацыянала, правадыр сусветнага комунізма, любоў і гордасць міжнароднага пролетарыята, сцяг прыгнечанага Ўсхода, глава рабочай дыктатуры ў Расіі».

Увесь свет працоўных і прыгнечаных надзеўся ў траур. Усе баявыя сцягі схіліліся над прахам таго, хто ўсё сваё жыццё да апошняй мінуты аддаў справе пролетарскай рэволюцыі, справе перамогі соцыялізма ў СССР.

Ворагі народа зларадствавалі, лікавалі, спадзяючыся, што смерць Леніна ўнясе паніку і расцеранасць у радах партыі большэвікоў. Але няма ў свеце такой сілы, якая магла-б пахіснуць бяссмертныя ідэі Леніна, ідэі комунізма.

У гроба вялікага Леніна таварыш Сталін перад тварам усяго свету даў вялікую гістарычную клятву, што ён разам з усім народам будзе свята захоўваць бяссмертныя ідэі Леніна, што ніякія контррэволюцыйныя сілы не змогуць спыніць пераможнае шэств'е СССР к комунізму.

На працягу 16 год вялікі прадаўжальнік справы Леніна таварыш Сталін, разбіваючы ушчэнт ворагаў партыі і народа, няўхільна вядзе краіну ад пабеды да пабеды. У жорсткіх схватках с ворагамі рэволюцыі — трацкістамі, зіноўеўцамі, бухарынцамі, буржуазнымі нацыяналістамі партыя Леніна—Сталіна адзяржала вялічайшыя сусветна-гістарычныя пабеды.

З краіны адсталай у тэхнічных і культурных адносінах, з краіны аграрнай СССР за гэтыя годы ператварыўся у магутную індустрыяльна-калгасную дзяржаву, узброеную першакласнай тэхнікай, як у галіне прамысловасці, так і ў галіне сельскай гаспадаркі. Народы СССР не ведаюць жахаў капіталістычнай сістэмы вядзення гаспадаркі—беспрацоўя, голада, ніщаты і беспраўя. Сталінская Канстытуцыя гарантуе працоўным ўсе ўмовы для культурнага, заможнага і шчаслівага жыцця, для развіцця агромных творчых талантаў і здольнасцей.

Мінулы 1939 год прынёс нашай краіне новыя гістарычныя перамогі. Доблесныя, мужныя воіны магутнай Рабоча-Сялянскай Чырвонай Арміі вызвалілі ад гнёта польскіх паноў працоўных Заходняй Беларусі і Заходняй Украіны. Прыгнечаныя ў мінулым брацкія народы зараз свабодна, разам з усім совецкім народам, пад кіраўніцтвам партыі Леніна—Сталіна будуюць новае жыццё, жыццё свабоднае, раднасае, без капіталістаў, без памешчыкаў.

На працягу ўсяго перыяда існавання совецкай улады партыя і ўрад усімі мерамі і сродкамі ахоўваюць мірную працу народаў СССР. Мудрая знешняя палітыка ленінска-сталінскага совецкага Ўрада з'яўляецца яркім доказам гэтага. СССР няўхільна вядзе палітыку міра. Аб гэтым сведчаць заключаныя дагавары аб узаемадапамозе з Прыбалтыйскімі дзяржавамі, дагавор аб дружбе і граніцы СССР і Германіі.

Правакатары крывавай вайны прымусілі СССР пакласці канец існаванню небяспечнага ачага вайны у Бела-Фінляндыі. Слаўныя гераічныя палкі Чырвонай Арміі разам з Народнай Арміяй Фінляндыі з чэсцю выконваюць сваю гістарычную задачу — вызваляюць і несумненна вызваляць народы Фінляндыі ад жахаў маннергеймаўска-таннераўскай белабандыцкай клікі.

Вялікі Ленін стварыў і выпеставаў, загартаваў у баях з ворагамі магутную і непераможную партыю большэвікоў, якая вядзе народы нашай радзімы да ззяючых вышынь комунізма. На чале гэтай партыі стаіць верны ленінец, найвялікшы чалавек сучаснасці, родны і любімы Сталін. Таварыш Сталін пабеданосна вядзе ўперад наш соцыялістычны карабль сярод бушуючых хваль капіталізма. Ён—верны прадаўжальнік вялікіх ідэй Леніна вядзе і прывядзе народы нашай цудоўнай радзімы і ўсіх прыгнечаных капіталістычных краін к поўнаму таржаству комунізма.

Бяссмертныя ідэі Леніна, ідэі комунізма жывуць ва ўсім свеце, у сэрцах працоўных, у сэрцах усяго прагрэсіўнага чалавецтва. Гэтыя ідэі вастаржаствавалі ў СССР. Няма сумнення, што яны вастаржаствуюць ва ўсім свеце.

Няхай жыве непераможны сцяг Маркса—Энгельса—Леніна—Сталіна!

Няхай жыве ленінізм ва ўсім свеце!

Из „песни о клятве“

И что клятва верная жива,
меж днями.
Как слезы, с неба падал чистый снег.
В большой стране, засыпанной снегами,
Скончался самый мудрый человек.

В степях широких бушевала вьюга,
Росли сугробы, и трещал мороз.
В Москве, прощаясь с гением и другом,
Великий Сталин клятву произнес.

И видим мы, свидетели живые,
Что эта клятва верная жива.
И стали делом мудрые, простые,
Вошедшие в историю слова.

ДЖАМБУЛ.

І. СТАЛІН

Ленін, як арганізатар і правадыр РКП

Артыкул да 50-годдзя з дня нараджэння Леніна

Існуюць дзве групы марксістаў. Абедзве яны працуюць пад флагам марксізма, лічаць сябе «сапраўды» марксісцкімі. І ўсё-такі яны далёка не тоесны. Больш таго: паміж імі цэлае бяздонне, бо метады іх работы дыяметральна процілеглы.

Першая група звычайна абмяжоўваецца знешнім прызнаннем марксізма, яго ўрачыстым агалашэннем. Не ўмеючы або не жадаючы ўдумацца ў сутнасць марксізма, не умеючы або не жадаючы ператварыць яго ў жыццё, яна жывыя і рэволюцыйныя палажэнні марксізма ператварае ў мёртвыя, нічога не гаворачыя формулы. Сваю дзейнасць яна асноўвае не на вопыце, не на ўліку практычнай работы, а на цытатах з Маркса. Указанні і дырэктывы чэрпае яна не з аналізу жывой рэчаіснасці, а з аналогій і гістарычных паралелей. Разыходжанне слова са справай — такая асноўная хвароба гэтай групы. Адсюль расчараванні і вечнае нездаволенне лёсам, які скрозь і ўсюды падводзіць яе, пакідае «з носам». Імя гэтай групы — меншавізм (у Расіі), апартунізм (у Еўропе). Тав. Тышко (Іогіхес) на Лонданскім з'ездзе даволі метка ахарактыразаваў гэтую групу, сказаўшы, што яна не стаіць, а ляжыць на пункце гледжання марксізма.

Другая група, наадварот, пераносіць цэнтр цяжару пытання ад знешняга прызнання марксізма на яго правядзенне, на яго ператварэнне ў жыццё. Намячэнне шляхоў і сродкаў ажыццяўлення марксізма, адпавядаючых абстаноўцы, змяненне гэтых шляхоў і сродкаў, калі абстаноўка меняецца, — вось на што, галоўным чынам, звяртае сваю ўвагу гэтая група. Дырэктывы і ўказанні чэрпае гэтая група не з гістарычных аналогій і паралелей, а з вывучэння акружаючых умоў. У сваёй дзейнасці апіраецца яна не на цытаты і выслоўі, а на практычны вопыт, правяраючы кожны свой крок на вопыце, вучачыся на сваіх памылках і вучачы другіх будаўніцтву новага жыцця. Гэтым уласна і аб'ясняецца, што ў дзейнасці гэтай групы слова не разыходзіцца са справай і вучэнне Маркса захоўвае поўнасцю сваю жывую рэволюцыйную сілу. Да гэтай групы цалкам падыходзяць словы Маркса, у сілу якіх марксісты не могуць спыняцца на тым, каб аб'ясніць свет, а павінны ісці далей з тым, каб змяніць яго. Імя гэтай групы — большэвізм, комунізм.

Арганізатарам і правадыром гэтай групы з'яўляецца В. І. Ленін.

1. Ленін, як арганізатар Расійскай Комуністычнай Партыі

Утварэнне пролетарскай партыі ў Расіі працякала пры асобых умовах, якія адрозніваюца ад умоў на Захадзе ў момант арганізацыі там рабочай партыі. У той час як на Захадзе, у Францыі, у Германіі, рабочая партыя вышла з прафесіянальных саюзаў ва ўмовах легальнага існавання саюзаў і партыі, у абстаноўцы пасля буржуазнай рэволюцыі, пры на-

(Працяг на 2 стар.).

ЛЕНІН, ЯК АРГАНІЗАТАР І ПРАВАДЫР РКП

(Пачатак на 1-й стар.)

яўнасці буржуазнага парламента, калі буржуазія, якая прабралася да ўлады, стаяла тварам да твару супроць пролетарыята,—у Расіі, наадварот, утварэнне пролетарскай партыі адбывалася пры самым лютым абсалютызме, у чаканні буржуазна-дэмакратычнай рэволюцыі, калі, з аднаго боку, партыйныя арганізацыі перапаўняліся буржуазнымі «легальна-марксісцкімі» элементамі, якія жадалі выкарыстання рабочага класа для буржуазнай рэволюцыі, з другога боку, лепшыя партыйныя работнікі вырываліся царскай жандармерыяй з радоў партыі, між тым як нарастанне стыхійнага рэволюцыйнага руху патрабавала наяўнасці стойкага, згуртаванага і дастаткова канспіратыўнага баявога ядра рэволюцыянераў, якое-б магло накіраваць рух на звяржэнне абсалютызма.

Задача заключалася ў тым, каб аддзяліць авечак ад козлішч, адмежавацца ад чужакоў, арганізаваць кадры вопытных рэволюцыянераў на мясцах, даць ім ясную праграму і цвёрдую тактыку, нарэшце, сабраць гэтыя кадры ў адзіную баявую арганізацыю прафесіянальных рэволюцыянераў, дастаткова канспіратыўную для таго, каб устаяць супроць жандармскіх набегаў, але разам з тым, дастаткова звязаную з масамі для таго, каб павесці іх у патрэбную мінуту на барацьбу.

Меньшавікі, тыя самыя, што «ляжаць» на пункце гледжання марксізма, вырашалі пытанне проста: паколькі на Захадзе рабочая партыя выйшла з беспартыйных прафесіянальных саюзаў, якія змагаюцца за палепшанне эканамічнага становішча рабочага класа, то ў Расіі трэба прарабіць, па магчымасці, тое-ж самае, г. зн. пакуль абмежавацца «эканамічнай барацьбой рабочых з гаспадарамі і ўрадам» на мясцах, не ствараючы агульнарускай боявой арганізацыі, а потым... потым, калі не паявяцца к таму часу прафесіянальныя саюзы, склікаць беспартыйны «рабочы з'езд» і аб'явіць яго партыяй.

Аб тым, што гэты «марксісцкі» «план» меншавікоў утапічны для рускіх умоў, прадугледжвае, тым не менш, шырокую агітацыйную работу, накіраваную на прыніжэнне ідэі партыйнасці, знішчажэнне партыйных кадраў, астаўленне пролетарыята без сваёй партыі і аддачу рабочага класа на з'ядзенне лібералам,—аб гэтым наўрад ці здагадваліся тады меншавікі, ды бадай, і многія з большэвікоў.

Велізарнейшая заслуга Леніна перад рускім пролетарыятам і яго партыяй заключаецца ў тым, што ён раскрыў усю небяспеку меншавіцкага арганізацыйнага «плана» яшчэ ў той момант, калі «план» быў ледзь зачаты, калі самі аўтары «плана» з трудом уяўлялі ясна яго абрысы, і, раскрыўшы яго, адкрыў шалёную атаку супроць арганізацыйнай распушчанасці меншавікоў, сканцэнтраваўшы ўсю ўвагу практыкаў на гэтым пытанні. Бо гутарка ішла аб існаванні партыі, аб жыцці і смерці партыі.

Паставіць агульнарускую палітычную газету, як цэнтр сцягвання партыйных сіл, арганізаваць стойкія партыйныя кадры на мясцах, як «рэгулярныя часці» партыі, сабраць гэтыя кадры ў адно праз газету і згуртаваць іх у агульнарускую баявую партыю з рэзка вызначанымі граніцамі, з яснай праграмай, з цвёрдай тактыкай, адзінай воляй, — вось які план развіў Ленін у сваіх славутых кніжках: «Што рабіць?», «Крок уперад, два крокі назад». Каштоўнасць гэтага плана заключалася ў тым, што ён цалкам адпавядаў рускай рэчаіснасці і па-майстэрску абагульняў арганізацыйны вопыт лепшых практыкаў. У барацьбе за гэты план большасць рускіх практыкаў рашуча пашла за Леніным, не спыняючыся перад расколам. Перамога гэтага плана заклала фундамент той згуртаванай і загартаванай комуністычнай партыі, роўнай якой не ведае свет.

Нярэдка нашы таварышы (не толькі меншавікі!) абвінавачвалі Леніна ў празмернай сільнасці да палемікі і расколу, у непрымірымай барацьбе з прымірэнцамі і інш. Бясспрэчна, і тое і другое мела месца ў свой час. Але не трудна зразумець, што наша партыя не магла-б пазбавіцца ад унутранай слабасці і расплыўчатасці, яна не магла-б дасягнуць уласцівай ёй сілы і моцы калі-б яна не выгнала з свайго асяродзя непролетарскія, апартуністычныя элементы. У эпоху буржуазнага панавання пролетарская партыя можа расці і мацнець толькі ў той меры, у якой яна вядзе барацьбу з апартуністычнымі, антырэволюцыйнымі і антыпартыйнымі элементамі ў сваім асяродзі і ў рабочым класе. Лассаль быў праў, гаворачы: «партыя ўмацоўваецца тым, што ачышчае сябе». Абвінаваўцы звычайна спасылаліся на германскую партыю, дзе працвітала тады «адзінства». Але, па-першае, не ўсякае адзінства з'яўляецца адзнакай сілы, па-другое, дастаткова глянуць цяпер на быўшую германскую партыю, разадраную на тры партыі, каб зразумець увесь фальш і мнімасць «адзінства» Шэйдэмана і Носке з Лібкнехтам і Люксембург. І хто ведае, ці не лепш было-б для германскага пролетарыята, калі-б рэволюцыйныя элементы германскай партыі своечасова раскалоліся з антырэволюцыйнымі яе элементамі... Не, Ленін быў у тысячу раз праў, вядучы партыю па шляху непрымірымай барацьбы з антыпартыйнымі і антырэволюцыйнымі элементамі. Бо толькі ў рэзультаце такой арганізацыйнай палітыкі магла стварыць у сабе наша партыя тое ўнутранае адзінства і надзвычайную згуртаванасць, уладаючы якімі яна безбалезна вышла з ліпеньскага крызіса пры Керанскім, вынесла на сваіх плячах Кастрычніцкае паўстанне, без патрасенняў перажыла крызіс Брэсцкага перыяда, арганізавала перамогу над Антантай і, нарэшце, дасягнула той небачнай гібкасці, дзякуючы якой яна здольна ў любы момант перабудаваць свае рады і сканцэнтраваць сотні тысяч сваіх членаў на любой вялікай рабоце, не ўносячы замяшання ў сваё асяроддзе.

2. Ленін, як правадыр Расійскай Комуністычнай партыі

Але арганізацыйныя перавагі Расійскай Комуністычнай Партыі прадстаўляюць толькі адзін бок справы. Партыя не магла бы вырасці і ўзмацнець так быстра, калі-б палітычны змест яе работы, яе праграма і тактыка не адпавядалі рускай рэчаіснасці, калі-б яе лозунгі не запальвалі рабочыя масы, не штурхалі ўперад рэволюцыйны рух.

Да гэта боку справы пяройдзем зараз.

Руская буржуазна-дэмакратычная рэволюцыя (1905 г.) працякала пры ўмовах, якія адрозніваюцца ад умоў на Захадзе ў часе рэволюцыйных пераваротаў, напрыклад, у Францыі і ў Германіі. У той час, як рэволюцыя на Захадзе разыгралася ва ўмовах мануфактурнага перыяда і неразвітай класавай барацьбы, калі пролетарыят быў слабы і малалікі, ня меў сваёй уласнай партыі, якая магла-б фармуляваць яго патрабаванні, а буржуазія была дастаткова рэволюцыйна для таго, каб унушыць рабочым і сялянам давер'е да сябе і вывесці іх на барацьбу з арыстакратыяй, — у Расіі, наадварот, рэволюцыя пачалася (1905 г.) ва ўмовах машыннага перыяда і развітай класавай барацьбы, калі параўнальна шматлікі і згуртаваны капіталізмам рускі пролетарыят меў ужо рад баёў з буржуазіяй, меў сваю партыю, больш згуртаваную, чым буржуазная, меў свае класавыя патрабаванні, а руская буржуазія, якая жыла к таму-ж заказамі ад ўрада, была дастаткова напалохана рэволюцыйнасцю пролетарыята для таго, каб шукаць союза з урадам і памешчыкамі супроць рабочых і сялян. Той факт, што руская рэволюцыя ўспыхнула ў рэзультаце ваенных няўдач на палях Манчжурыі,—гэты факт толькі фарсіраваў падзеі, нічога, аднак, не меняючы ў сутнасці справы. Абстаноўка патрабавала, каб пролетарыят стаў на чале рэволюцыі, згуртаваў вакол сябе рэволюцыйнае сялянства і павёў рашучую барацьбу супроць царызма і супроць буржуазіі адначасова, у імя поўнай дэмакратызацыі краіны і забяспячэння сваіх класавых інтарэсаў.

Але меншавікі, тыя самыя, што «ляжаць» на пункце гледжання марксізма, вырашылі пытанне па-свойму: паколькі руская рэволюцыя буржуазна, а ў буржуазных рэволюцыях кіруюць прадстаўнікі буржуазіі (гл. «гісторыю» французскай і германскай рэволюцый), то пролетарыят не можа быць гегемонам рускай рэволюцыі, кіраўніцтва павінна быць прадстаўлена рускай буржуазіі (той самай, якая прэдае рэволюцыю), сялянства таксама павінна быць прадстаўлена апекаванню буржуазіі, а пролетарыяту трэба аставацца ў становішчы крайняй левай апазіцыі.

І гэтыя пошлыя перапевы дрэнненькіх лібералаў выстаўляліся меншавікамі, як апошняе слова «сапраўднага» марксізма!..

Велізарнейшая заслуга Леніна перад рускай рэволюцыяй заключаецца ў тым што ён ускрыў да карэнняў пустату гістарычных паралелей меншавікоў і ўсю небяспеку меншавіцкай «схемы рэволюцыі», якая аддае рабочую справу на з'ядзенне буржуазіі. Рэволюцыйна-дэмакратычная дыктатура пролетарыята і сялянства замест дыктатуры буржуазіі, байкот булыгінскай Думы і ўзброенае паўстанне замест ўдзелу ў Думе і арганічнай работы ў ёй, ідэя «левага блока» пасля таго, як Дума ўсё-ж адбылася, і выкарыстанне думскай трыбуны для пазадумскай барацьбы замест кадэцкага міністэрства і рэакцыйнага «беражэння» Думы, барацьба з кадэцкай партыяй, як контррэволюцыйнай сілай, замест блоку з ёй,— вось які тактычны план развіваў Ленін у сваіх славутых брашурах: «Дзве тактыкі», «Перамога кадэтаў».

Каштоўнасць гэтага плана заключалася ў тым, што ён, прама і рашуча фармулюючы класавыя патрабаванні пролетарыята ў эпоху **буржуазна-дэмакратычнай рэволюцыі** ў Расіі, аблягчаў пераход да рэволюцыі социялістычнай, насіў у сабе ў зародку ідэю **дыктатуры пролетарыята**. У барацьбе за гэты тактычны план большасць рускіх практыкаў пайшла за Леніным рашуча і беспаваротна. Перамога гэтага плана паклала фундамент той рэволюцыйнай тактыкі, дзякуючы якой патрасае цяпер наша партыя асновы сусветнага імперыялізма.

Далейшае жыццё падзей, чатырохгадовая імперыялістычная вайна і патрасенне ўсёй народнай гаспадаркі, лютаўская рэволюцыя і славутае двоеўладдзе, часовы ўрад, як ачаг буржуазнай контррэволюцыі, і петербургскі совет, як форма зараждаўшайся пролетарскай дыктатуры, кастрычніцкі пераварот і разгон Учрадзілкі, скасаванне буржуазнага парламентарызма і абвяшчэнне рэспублікі советаў, ператварэнне вайны імперыялістычнай у вайну грамадзянскую і выступленне сусветнага імперыялізма, у купе з «марксістамі» на словах, супроць пролетарскай рэволюцыі, нарэшце, жалкае становішча меншавікоў, якія ўчапіліся за Учрадзілку, выкінуты пролетарыятам за борт і прыбіты хваляй рэволюцыі да берагоў капіталізма, — усё гэта толькі падцвярджала правільнасць аспоў рэволюцыйнай тактыкі, фармуляванай Леніным ў «Двух тактыках». Партыя, маючы ў руках такую спадчыну, магла-б плыць уперад смела, не баючыся падводных каменняў.

**

У наш час пролетарскай рэволюцыі, калі кожны лозунг партыі і кожная фраза правадыра правераецца на справе, пролетарыят прад'яўляе сваім правадырам асобыя патрабаванні. Гісторыя ведае пролетарскіх правадыроў, правадыроў бурнага часу, правадыроў-практыкаў, самаадданых і смелых, але слабых у тэорыі. Масы не хутка забываюць імены такіх правадыроў. Такія, напрыклад, Лассаль у Германіі, Бланкі ў Францыі. Але рух у цэлым не можа жыць адны́мі толькі ўспамінамі: яму патрэбны ясная мэта (праграма) цвёрдая лінія (тактыка).

Ёсць і іншага роду правадыры, правадыры мірнага часу, сільныя ў тэорыі, але слабыя ў справах арганізацыі і практычнай работы. Такія правадыры папулярны толькі ў верхнім слоі пролетарыята, і то толькі да пэўнага часу; з наступленнем рэволюцыйнай эпохі, калі ад правадыроў патрабуюцца рэволюцыйна-практычныя лозунгі, тэарэтыкі сходзяць са сцэны, уступаючы месца новым людзям. Такія, напрыклад, Плеханаў у Расіі, Каўцкі ў Германіі.

Каб утрымацца на пасту правадыра пролетарскай рэволюцыі і пролетарскай партыі, неабходна спалучыць ў сабе тэарэтычную моц з практычна-арганізацыйным вопытам пролетарскага руху. П. Аксельрод, калі ён быў марксістам, пісаў аб Леніне, што ён «шчасліва злучае ў сабе вопыт добрага практыка з тэарэтычнай адукацыяй і шырокім палітычным кругазорам» (гл. прамову П. Аксельрода да брашуры Леніна: «Задачы рускіх соцыял-дэмакратаў»). Што сказаў бы цяпер аб Леніне ідэолаг «культурнага» капіталізма п. Аксельрод,—не трудна здагадацца. Але для нас, хто ведае Леніна блізка, і хто можа глядзець на справу аб'ектыўна бясспрэчна, што гэтая старая якасць цалкам захавалася ў Леніне. У гэтым, між іншым, трэба шукаць аб'яснення таго факта, што Ленін, і іменна ён, з'яўляецца цяпер правадыром самай моцнай і самай загартаванай ў свеце пролетарскай партыі.

ИСПОЛИН ВЕКОВ

Перевод с ТАДЖИКСКОГО

Хвала и честь! Хвала большевикам!
Твоим товарищам! Твоим ученикам!
Твоим народам и твоим войскам!
Мы, люди гор, поем тебе привет,
Великий Ленин, равный облакам!
Хвала и честь! Хвала тебе стократ,
Делам и государству твоему!
Великий Ленин, ты наш вождь и брат.
Ты основал советскую страну!
Великий Ленин, наш отец и друг,
Ты снял, ты сбил оковы с наших рук,
Ты распахал большую целину!
Великий Ленин, Ленин, наш отец.

Ты, засучив под локоть рукава,
Шел впереди, как непреклонный жнец,
И враг упал, как сжатая трава!
Послушайте, что Ленин говорил:
«Я с юности был другом бедняков».
Ты нам все двери мира отворил,
Великий Ленин, исполин веков!
Вот наша конница стучит вдали,
Вот наши самолеты говорят.
К тебе идут со всех концов земли,
К тебе спешат со всех концов земли,
Перед тобой склоняется весь мир,
Великий Ленин, ты наш вождь и брат!

ДВА СОКОЛА

Перевод с украинского

На дубу зеленом
Да над тем простором
Два сокола ясных
Вели разговоры.

А соколов этих
Люди все узнали:
Первый сокол — Ленин,
Второй сокол — Сталин.

Первый сокол — Ленин,
Второй сокол — Сталин,
А кругом летали
Соколята стаей.

Ой, как первый сокол
Со вторым прощался,
К другу обращался:
Он с предсмертным словом

«Сокол ты мой сизый,
Час пришел расстаться,
Все труды-заботы
На тебя ложатся».

А другой ответил:
«Позабудь тревоги,
Мы тебе клянемся:
Не свернем с дороги».

И сдержал он клятву,
Клятву боевую:
Сделал он счастливой
Всю страну родную.

Адказны рэдактар І. М. ЛЕВІН.

Мінск, друкарня «Звязды». Тыраж 1500. Облліт № 101.